

Protokół

Ze wspólnego posiedzenia Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych oraz Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych z dnia 12 maja 2021 r.

Miejsce posiedzenia: Wideokonferencja

Przewodniczący: Pan Waldemar Lutkowski, Przewodniczący Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych RDS, Pan Jacek Męcina, Przewodniczący Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS.

W spotkaniu uczestniczyli: Pan Stanisław Szwed, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rodziny i Polityki Społecznej, Pan Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów, członkowie Zespołów, eksperci oraz zaproszeni goście.

Porządek obrad posiedzenia:

1. Dyskusja na temat wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2022 r - wypracowanie stanowiska.
2. Sprawy różne

Waldemar Lutkowski, FZZ powitał uczestników spotkania. Przedstawił proponowany porządek obrad posiedzenia. Wyjaśnił kwestie związane z terminami opiniowania Wieloletniego Planu Finansowego Państwa na lata 2021-2024 oraz wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2022 r.

Strony jednogłośnie zaakceptowały proponowany porządek obrad.

Ad. 1

Piotr Patkowski, MF poinformował, że założenia podane w aktualizacji planu konwergencji są danymi makroekonomicznymi, które nie wynikają z dyskrecjonalnej decyzji Ministra Finansów. Zazaczył, że wskazane dane wynikają z modelu makroekonomicznego i nie umożliwiają ustalenia przewidywanej wysokości minimalnego wynagrodzenia oraz minimalnej stawki godzinowej w roku 2022. Wskazał na przewidywane minimalne kwoty

wynikające z przedstawionego modelu makroekonomicznego, zaznaczając, że nie są to wartości, które zostaną przyjęte. Podkreślił, że ujęcie lub brak wskazania pewnych kwestii w planie konwergencji wynika z wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących sporządzania Wieloletniego Planu Finansowego. Odnosząc się do braku założeń w kwestii klina podatkowego wyjaśnił, że nie zostały one uwzględnione z uwagi na brak publikacji właściwego projektu. Jako jedyne odstępstwo od przyjętych zasad przedstawił włączenie w WPF założenia w zakresie umorzenia podatkowego tak zwanej dotacji PFR dla przedsiębiorców, uzasadniając podjętą decyzję koniecznością zapewnienia przestrzeni dla ewentualnego wprowadzenia takiego rozwiązania. Zazaczył, że strona rządowa skłania się ku pozytywnym rozwiązaniom dla przedsiębiorców. Przedstawił podstawowe założenia Aktualizacji Programu Konwergencji: poziom PKB w 2021 r. – 3,8%, w 2022 r. – 4,3%, w 2023 – 3,7%, w 2024 – 3,5%; poziom inflacji w 2021 r. – 3,1%, w 2022 r. – 2,8%, w 2023 – 2,6%, w 2024 – 2,5%. W odniesieniu do deficytu sektora publicznego oraz długu publicznego, wskazał na przewidywanie stopniowej konsolidacji finansów publicznych. Wskazał przewidywane wartości deficytu publicznego na poziomie: w 2021 r. – (-6,9%), w 2022 r. – (-4,2%), w 2023 – (-3,2%), w 2024 – (-2,5%). Przedstawił szacowaną wielkość długu gg w relacji do PKB na poziomie 60% w 2021 r, podkreślając jego planowane zmniejszenie. Podkreślił, że wskazany poziom mieści się w średniej unijnej. Zaapelował o zwiększenie roli samorządu terytorialnego w wydatkowaniu środków budżetowych, podkreślając odnotowaną nadwyżkę środków samorządowych. Odnosząc się do zmiany reguł fiskalnych, podkreślił zgodność propozycji Ministerstwa Finansów z wytycznymi KE. Zazaczył, iż przewidywane jest wysunięcie postulatu na arenie międzynarodowej o wyłączenie z reguły fiskalnej wydatków na obronność.

Marek Skawiński, MF wskazał, iż w Wieloletnim Planie Finansowym, z uwagi na terminy przyjęcia przez Parlament Europejski, nie uwzględniono założeń Krajowego Planu Odbudowy. Poinformował o przewidywanym w WPF wskaźniku stopy bezrobocia w 2021 – 3,4%, w 2022 – 3%, w 2023 – 2,5%, w 2024 – 2%. Przedstawił marcowe przewidywania Narodowego Banku Polskiego dotyczące inflacji wynoszącej 3,1%.

Stanisław Szwed, MRiPS poinformował, że przewidywany na podstawie danych Ministerstwa Finansów wskaźnik waloryzacji rent i emerytur w 2022 r. będzie na poziomie podobnym do obecnego, który wyniósł 104,24. Odnosząc się do niższej inflacji, zwrócił uwagę na prognozy wyższego wzrostu wynagrodzeń. Nawiązał do ewentualnej waloryzacji kwotowo-procentowej przewidując kwotę najniższej emerytury w 2022 r. na poziomie około 1300 zł. Łączny koszt

waloryzacji wskazał na kwotę 10,5 mld zł, natomiast przy włączeniu w obliczenia trzynastej emerytury – około 13 mld zł.

Sebastian Koćwin, OPZZ postulował o wprowadzenie wskaźnika waloryzacji obliczonego na podstawie wielkości inflacji powiększonej o 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w 2021 r. Odniósł się do nieuwzględnienia w WPF czternastej emerytury, zaznaczając, że trzynasta i czternasta emerytura nie są rozwiązaniami systemowymi. W związku z powyższym zaproponował zwiększenie wskaźnika waloryzacji. Swoje wnioski uargumentował brakiem wzrostu podstawy świadczenia emerytalnego. Zwrócił uwagę na spadek wartości stopy zastąpienia oraz spadek relacji nowo przyznanego świadczenia emerytalnego do przewidywanego przeciętnego wynagrodzenia do 40% (w 2014 r. relacja ta wynosiła 52%).

Elżbieta Ostrowska, PZERiI zauważyła, iż kwestie związane z omawianą problematyką dotyczą 10 mln obywateli Polski. W nawiązaniu do ewentualnej waloryzacji procentowej zaznaczyła, iż osoby otrzymujące najniższe świadczenia otrzymają najniższy wzrost świadczeń. Wskazała, iż wskaźnik waloryzacji na poziomie 20% przeciętnego wynagrodzenia powoduje postępujące rozwarstwianie wysokości świadczenia emerytalnego w stosunku do wynagrodzenia za pracę, a co za tym idzie marginalizację osób, które zakończyły swoją aktywność zawodową. Postulowała o uwzględnienie w systemie waloryzacji szczególnej sytuacji jednoosobowych gospodarstw domowych. Swoje stanowisko uargumentowała możliwością niezaspokojenia realnych potrzeb dużej grupy świadczeniobiorców, wynikającą ze wzrostu cen.

Wojciech Nagel, BCC nawiązując do kwestii niesystemowego charakteru trzynastej i czternastej emerytury przypomniał, że trzynasta emerytura jest przyznawana bez kryterium dochodowego. W tym kontekście zwrócił uwagę na brak sprawiedliwości omawianego rozwiązania. Zawnioskował o uwzględnienie postulatów partnerów społecznych w projektowaniu rozwiązań. Pozytywnie ustosunkował się do kwestii podnoszenia wysokości świadczeń minimalnych. Przedstawił postulat dotyczący uwzględnienia przy ustaleniu wskaźników waloryzacji mechanizmu ustawowego.

Henryk Nakonieczny, NSZZ „Solidarność” wyraził sprzeciw wobec likwidacji trzynastej oraz czternastej emerytury. Wskazał, że wymienione świadczenia powinny stać się elementem systemu emerytalnego. Odnosząc się do waloryzacji kwotowo-procentowej, wskazał, że szczególnie w przypadku najniższych świadczeń, wzrost kwot nie pozwolił

świadczeniobiorcom na pokrycie utrzymania gospodarstw domowych. Zwrócił uwagę na spadek wartości realnej najniższych świadczeń emerytalnych i rentowych oraz brak równości kształtowania podstawy wymiaru świadczeń. Nawiązując do planowanego wzrostu PKB, wyraził negatywną opinię na temat utrzymywania wskaźników waloryzacji na minimalnym ustawowym poziomie. Jako minimalny zadowalający poziom wskaźników przedstawił 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zawniósł o przeprowadzenie dyskusji w zakresie zmiany mechanizmu waloryzacji najniższych świadczeń.

Wojciech Nagel, BCC sprzeciwił się propozycji włączenia do systemu emerytalnego trzynastej i czternastej emerytury. Ponownie odniósł się do ustalenia kryterium dochodowego dla uzyskiwania prawa do wskazanych świadczeń.

Jeremi Mordasewicz, Konfederacja Lewiatan nawiązując do kwestii malejącej stopy zastąpienia przypomniał o wydłużeniu przeciętnego trwania życia. Podkreślił, że emerytury nie mogą być zarówno wczesne, jak i wysokie. Negatywnie ocenił przyjęcie stażu ubezpieczeniowego dla emerytury minimalnej na poziomie 25 lat przy wydłużającym się życiu oraz funkcjonowanie trzynastej i czternastej emerytury. Zwrócił uwagę na kwestię pogłębiania nierównowagi systemu emerytalnego w kontekście wzrostu wysokości podatków. Odniósł się także do nieracjonalnego wydatkowania środków ze świadczeń jednorazowych. Pozytywnie ocenił rozwiązanie dotyczące waloryzacji procentowo-kwotowej oraz zabezpieczenie minimalnego wzrostu wskaźnika waloryzacji.

Krzysztof Malecki, FZZ zarekomendował przyjęcie wzrostu najniższych świadczeń. Zaproponował ustanowienie wskaźnika waloryzacji na poziomie 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Poparł zniesienie opodatkowania świadczeń emerytalno-rentowych. W odniesieniu do dodatków kwotowych do emerytur i rent, wyraził akceptację dla propozycji włączenia ich do systemu emerytalnego do czasu podniesienia wysokości kwot najniższych świadczeń.

Bogdan Grzybowski, OPZZ nawiązując do kwestii malejącej stopy zastąpienia zwrócił uwagę na skracanie w ostatnich latach przewidywanego okresu życia. Wskazał na utrzymanie siły nabywczej świadczenia emerytalnego z 2015 roku i zaznaczył, iż nowo przyznane świadczenie powinno wynieść 2 969 zł. Powiedział o zobowiązaniach międzynarodowych, między innymi Konwencji 102 MOP, zgodnie z którymi stopa procentowa okresowych świadczeń typowych uprawnionych powinna wynosić minimum 40%. Zaznaczył, iż świadczenia przyznawane na

koniec 2020 r. spełniały wskazane kryterium, jednak aktualne dane wskazują na brak wywiązywania się z przyjętego zobowiązania. Zwrócił uwagę na konieczność waloryzacji świadczeń o wskaźnik inflacji oraz co najmniej 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Henryk Nakonieczny, NSZZ „Solidarność” odnosząc się do systemu emerytalno-rentowego, podkreślił, że trzynasta i czternasta emerytura w jego opinii powinny być rozwiązaniem stałym, jednak nie powinny być włączone do systemu ustalania wysokości świadczeń. Wyraził sprzeciw wobec likwidacji omawianych świadczeń oraz gotowość do dyskusji nad ich kształtowaniem. Podkreślił, iż wszelkie wypłaty wynagrodzeń są objęte oskładkowaniem emerytalno-rentowym.

Jeremi Mordasewicz, Konfederacja Lewiatan zauważył, iż w przypadku mężczyzn stopa procentowa okresowych świadczeń typowych uprawnionych wynosi znacznie więcej niż 40%. Zwrócił uwagę, iż ze względu na niższy wiek emerytalny kobiet, przewidywany dalszy czas trwania życia oraz krótszy okres stażowy i składkowy procentowa okresowych świadczeń typowych uprawnionych wynosi poniżej 40%. Postulował o wyrównanie wieku emerytalnego lub okresów składkowych kobiet i mężczyzn. Odniósł się do finansowania trzynastej i czternastej emerytury przez populację osób pracujących. Wyraził negatywną opinię na temat ich wypłacania. Pozytywnie zaopiniował podnoszenie kwot najniższych świadczeń przy waloryzacji procentowo-kwotowej. W kontekście skracania czasu dalszego trwania życia oraz malejącej stopy zastąpienia zwrócił uwagę, iż wahnięcia długości życia o 1 czy 2 miesiące nie wpływają na stopę zastąpienia. Jednocześnie podkreślił, iż przewidywany jest powrót do rosnącego trendu dalszego trwania życia. Odnosząc się do nowego systemu emerytalnego, w którym wysokość świadczenia jest zależna od zgromadzonego kapitału i odwrotnie proporcjonalna do dalszego oczekiwanego czasu życia, zauważył, że wskaźnik związany z dalszym czasem życia ma duży wpływ na stopę zastąpienia. Powiedział o czynniku demograficznym, który nawet w długiej perspektywie pozostanie bez zmian.

Waldemar Lutkowski, FZZ zauważył, iż przedmiotem dyskusji posiedzenia Zespołów jest propozycja wysokości wskaźnika waloryzacji emerytur i rent. Jednocześnie podkreślił, że Wieloletni Plan Finansowy państwa na lata 2021-2024 przedstawia omawiany wskaźnik w dłuższej perspektywie czasowej. Odnosząc się do kwestii rozwiązań systemowych, powiedział, że powinny być uwzględnione w analizie strony rządowej. Zwrócił uwagę, iż strona rządowa nie odniosła się do propozycji zwolnienia emerytury z podatku, czy wprowadzenia

emerytur stażowych. Podkreślił, że wskazane kwestie będą miały wpływ na kondycję Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Piotr Patkowski, MF pozytywnie odniósł się do komentarzy dotyczących waloryzacji procentowej. Podkreślił, że to rozwiązanie w największej mierze poprawia sytuację osób zarabiających najwięcej oraz osób otrzymujących średnie wynagrodzenie, natomiast w najmniejszym stopniu wspiera osoby o najniższych zarobkach. Zwrócił uwagę na systemowy charakter trzynastej i czternastej emerytury. Odniósł się również do solidarnościowego wymiaru wspomnianych świadczeń. Podkreślił wagę kwestii regulacji podatkowych w kontekście Polskiego Ładu. Zaproponował powrót do omówienia rozwiązań podatkowych po przedstawieniu propozycji zmian. Wyraził sprzeciw wobec tezy dotyczącej spadku realnej wartości świadczeń, jednocześnie podkreślając dokładne analizowanie przez stronę rządową sytuacji w tym zakresie.

Henryk Nakonieczny, NSZZ „Solidarność” ponownie podkreślił spadek wartości realnej najniższych świadczeń. Zwrócił uwagę na analizę strony rządowej w oparciu o przeciętną wartość wzrostu kosztów utrzymania w gospodarstwach rodzinnych emerytur i rencistów. Odnosząc się do swojej opinii wskazał na wnioski wynikające z wzrostu kosztów utrzymania w grupach emerytów i rencistów o najniższym dochodzie. Podkreślił, że w tym przypadku wskaźnik inflacji jest 1,5-2,5 razy większy.

Jacek Męcina, Konfederacja Lewiatan zaznaczył, iż dyskutując o wskaźnikach wzrostu minimalnego wynagrodzenia, minimalnej stawki godzinowej oraz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, partnerzy społeczni wskazali na problem związany z nieprzedstawieniem przez stronę rządową Polskiego Ładu. Zaproponował ponowne omówienie wskazanych kwestii po przedstawieniu dokumentu.

Stanisław Szwed, MRiPS podkreślił, iż trzynasta oraz czternasta emerytura są świadczeniem dodatkowym, niebędącym elementem systemu emerytalnego. Wskazał, że zgodnie z ustawą trzynasta emerytura jest świadczeniem stałym, natomiast czternasta emerytura to świadczenie wypłacane jednorazowo. Pozytywnie odniósł się do waloryzacji kwotowo-procentowej, jednocześnie zaznaczając, iż aktualna propozycja nie uwzględnia tego rodzaju waloryzacji. Przypomniał, iż w okresie rządów PiS najniższa emerytura wzrosła o 42%. Wskazał, że Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej weźmie pod uwagę ewentualne wspólne stanowisko Zespołu lub Zespołów.

Waldemar Lutkowski, FZZ poprosił Ministra Stanisława Szweda o przedstawienie aktualnej propozycji strony rządowej w zakresie waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych.

Stanisław Szwed, MRiPS wskazał na propozycję waloryzacji na poziomie 104%. Wskazał kwotę 10,5 mld zł jako ogólną kwotę wydatków na podwyższenie świadczeń emerytalno-rentowych.

Katarzyna Duda, OPZZ zaznaczyła, iż uwzględnianie 20% wskaźnika realnego wzrostu płac jest niewystarczające. Podkreśliła, iż powinno się uwzględniać 50% omawianego wskaźnika. Zwróciła się do strony rządowej z prośbą o niemarginalizowanie głosu partnerów społecznych reprezentujących stronę związkową oraz podjęcie próby wypracowania kompromisu. Zaproponowała zmianę ustawy i zawarcie zapisu „co najmniej 20%. Odnosząc się do świadczenia jakim jest trzynasta oraz czternasta emerytura, zwróciła uwagę na konieczność podwyższenia podstawy waloryzacji. Podkreśliła, iż waloryzacja nie jest jedynym sposobem rozwiązania problemu spadającej stopy zastąpienia. Wskazała na system zdefiniowanej składki, przyczyniający się do spadku wysokości świadczeń. Wyraziła sprzeciw wobec podwyższenia wieku emerytalnego, jednocześnie zaznaczając wartość zachęt dla pracowników, aby pozostali na rynku pracy pomimo osiągnięcia wieku emerytalnego. Odniosła się także do kwestii rozszerzenia obowiązkowego ubezpieczenia na grupę osób pracujących na podstawie umów cywilno-prawnych.

Katarzyna Zimmer-Drabczyk, NSZZ „Solidarność” odnosząc się do zapisów Ustawy o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, zwróciła uwagę na terminy opiniowania wskaźników wynikających z Wieloletniego Planu Finansowego Państwa oraz prognoz dotyczących założeń do projektu Budżetu państwa. Podkreśliła wpływ decyzji politycznych na zmiany w zakresie finansów państwa. W tym kontekście wyraziła nadzieję na kontynuację dyskusji ze stroną rządową w zakresie omawianych wskaźników.

Waldemar Lutkowski, FZZ poparł propozycję prowadzenia dalszych dyskusji, jednocześnie odnosząc się do konieczności wskazania przez partnerów społecznych wstępnych uwag do Wieloletniego Planu Finansowego.

Henryk Nakonieczny, NSZZ „Solidarność” zaznaczył, iż kwestia opiniowania Wieloletniego Planu Finansowego pozostaje w kompetencjach Zespołu problemowego ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS. Podkreślił, iż strona rządowa ma wsparcie organizacji reprezentujących pracodawców odnośnie prognozowanego poziomu waloryzacji. Zaproponował wypracowanie odrębnego stanowiska strony związkowej. Ponownie odniósł się

do postulatu podwyższenia wskaźnika waloryzacji do 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. W kontekście dyskusji nad podwyższeniem wieku emerytalnego podkreślił znaczenie wieku pozostawania w zdrowiu osób, którym nadaje się uprawnienie do świadczenia emerytalnego. Zwrócił uwagę na brak obowiązku przechodzenia na emeryturę oraz konieczność wprowadzenia zachęt do pozostawania na rynku pracy. Jednocześnie wskazał na progres w odniesieniu do liczby osób pozostających na rynku pracy mimo osiągnięcia wieku emerytalnego.

Wojciech Nagel, BCC pozytywnie odniósł się do rządowych propozycji wydłużania aktywności zawodowej dotyczących kwoty wolnej od podatku dla osób uprawnionych do przejścia na emeryturę, a pozostających na rynku pracy. Przychylnie ustosunkował się do koncepcji zapisanej w Nowym Ładzie, zgodnie z którą wynagrodzenia osób pozostających na rynku pracy mają być nieopodatkowane. Zaznaczył, że kwota nieodprowadzana na podatek ma być przekazywana na konto IKE. Ponownie nawiązał do kwestii wprowadzenia kryterium dochodowego do systemu wypłat trzynastej i czternastej emerytury.

Jeremi Mordasewicz, Konfederacja Lewiatan z uwagi na podobne koszty dla Budżetu państwa, zaproponował wybór pozostawienia trzynastej emerytury lub podwyższenie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent do 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Wyraził brak akceptacji dla równoległego funkcjonowania obu rozwiązań, argumentując, iż spowodowałyby to wzrost kosztów pracy. Jednocześnie podkreślił, iż trzynasta emerytura jest zachętą dla świadczeniobiorców do niepozostawania na rynku pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wskazał, iż wskaźnik zatrudnienia kobiet w wieku 60-64 lata zgodnie z danymi z 2020 r. wzrósł w ciągu 5 poprzednich lat z 18% do 22%. Podkreślił, iż wskaźniki osób uprawnionych do świadczenia emerytalnego pozostających na rynku pracy jest kilkakrotnie niższy, niż na przykład w Niemczech czy krajach skandynawskich. Zwrócił uwagę, iż w Polsce wskaźnik przeciętnego czasu trwania życia zawodowego wynosi 34 lata, w Niemczech 39 lat, w Szwecji 42 lata, a w Czechach 36 lat.

Katarzyna Duda, OPZZ negatywnie zaopiniowała uwagę dotyczącą niechęci do PPK ze względu na wypłatę trzynastej lub czternastej emerytury. Jako podstawę niechęci do wspomnianego filaru wskazała strach przed utratą zaoszczędzonych środków.

Elżbieta Ostrowska, PZERiI wskazała, iż czas trwania życia w zdrowiu jest wskaźnikiem, którego wartość spada. Tę samą zależność przedstawiła w odniesieniu do wskaźnika przeciętnej długości trwania życia. Zaznaczyła, iż ma to realny wpływ na wysokość świadczenia

emerytalnego. Zwróciła uwagę na konieczność tworzenia warunków oraz zachęt dla osób uprawnionych do świadczenia emerytalnego, aby pozostawały na rynku pracy, nie tylko przez rząd, ale również przez pracodawców. Podkreśliła, iż w Polsce istnieje tradycja sprawowania opieki przez kobiety w starszym wieku nad członkami rodziny, ze względu na brak właściwych rozwiązań instytucjonalnych.

Henryk Nakoneczny, NSZZ „Solidarność” wskazał niewielką wagę statystyk w stosunku do rzeczywistego życia, argumentując, iż należy rozważyć jakie elementy motywacyjne przyniosą najlepszy skutek, aby uprawnieni do świadczeń pozostawali na rynku pracy. Zauważył, iż same korzyści finansowe są niewystarczające. Jako kwestie konieczne do rozwiązania wskazał opiekę nad osobami zależnymi oraz dzielenie czasu pracy. W tym kontekście poruszył temat wydzielenia części Funduszu Prewencyjnego w Funduszu Wypadkowym na rzecz stworzenia warunków do wydłużenia aktywności zawodowej oraz włączenia się przedsiębiorców w rozwiązanie omawianego problemu.

Wojciech Nagel, BCC negatywnie ustosunkował się do uwagi dotyczącej danych statystycznych. Wskazał, iż w grupie osób 60+ prawdopodobieństwo dożycia do wieku 80 lat wynosi 80%. Poinformował, że zgodnie z danymi ZUS stopa zastąpienia w powszechnym systemie emerytalnym wynosi 50%. Zaproponował zebranie wszystkich uwag przez Przewodniczącego Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych celem prowadzenia dalszych dyskusji z udziałem Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych oraz Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS.

Waldemar Lutkowski, FZZ pozytywnie odniósł się do koncepcji wspólnej pracy Zespołów problemowych. Wskazał na termin 10 dni, w ciągu których strona pracowników i strona pracodawców zobowiązana jest do przekazania uwag dotyczących wskaźnika waloryzacji rent i emerytur w 2022 roku. Podsumowując dyskusję wskazał na propozycję strony rządowej, zgodnie z którą wskaźnik waloryzacji wyniósłby 104%, propozycję strony pracodawców ustalenia wskaźnika na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej oraz propozycję strony związkowej ustalenia wskaźnika na poziomie 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Poddał pod dyskusję przyjęcie przez stronę pracowników i stronę pracodawców Zespołu ds. ubezpieczeń oraz Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych rekomendacji w omawianym obszarze, celem prowadzenia dalszych prac nad ewentualnym wspólnym stanowiskiem strony pracowników i strony pracodawców Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych.

Jeremi Mordasewicz, Konfederacja Lewiatan zaznaczył, iż wypłata trzynastej emerytury generuje koszty porównywalne do wzrostu wskaźnika waloryzacji do 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. W związku z powyższym zaproponował likwidację w roku 2022 trzynastej emerytury i wprowadzenie waloryzacji na poziomie proponowanym przez stronę pracowników.

Henryk Nakonieczny, NSZZ „Solidarność” poinformował, że trzynasta emerytura jest wypłacana ze środków Funduszu Solidarnościowego, natomiast wskaźnik waloryzacji dotyczy środków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Katarzyna Duda, OPZZ podtrzymała stanowisko, zgodnie z którym wskaźnik waloryzacji powinien wynieść co najmniej 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Krzysztof Malecki, FZZ wyraził poparcie dla wzrostu waloryzacji emerytur i rent do poziomu co najmniej 50% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Antoni Kolek, Pracodawcy RP zaznaczył, iż kwestia waloryzacji jest ściśle powiązana z wypłatą trzynastej oraz czternastej emerytury. Podkreślił, że mimo wypłaty świadczeń z różnych funduszy, środki te powinny być traktowane łącznie, ponieważ stanowią środki publiczne. Poparł propozycję ustalenia wskaźnika waloryzacji na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zaproponował przeprowadzenie dyskusji nad efektywniejszym wykorzystaniem środków przeznaczonych na wypłatę trzynastej i czternastej emerytury. W tym kontekście zwrócił uwagę na kwestię waloryzacji procentowej.

Łukasz Kozłowski, FPP poparł pozostawienie wskaźnika waloryzacji rent i emerytur na poziomie wynikającym z ustawy.

Tadeusz Szewczyk, ZRP poparł propozycję ustalenia wskaźnika waloryzacji na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Jeremi Mordasewicz, Konfederacja Lewiatan poparł propozycję ustalenia wskaźnika waloryzacji na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Waldemar Lutkowski, FZZ zwrócił się do Przewodniczącego Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS z prośbą o uwzględnienie postulatów zarówno strony pracowników, jak i strony pracodawców w dalszych pracach Zespołu ds. budżetu,

wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS w zakresie wypracowania rekomendacji dla strony rządowej dotyczących wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2022 roku.

Jacek Męcina, Konfederacja Lewiatan zaznaczył, iż przeprowadzona dyskusja pokrywała się w pewnej części z dyskusją prowadzoną przez Zespół ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych, również w kontekście zmian, które nastąpią po ogłoszeniu dokumentu Polski Ład. Odniósł się także do rozbieżności strony pracowników i strony pracodawców w rozmowach Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych. Zapewnił, iż w dalszych pracach nad stanowiskiem w sprawie Wieloletniego Planu Finansowego zostaną uwzględnione konkluzje ze wspólnego posiedzenia Zespołów i zaproponował powrót do dyskusji po ogłoszeniu Polskiego Ładu.

Witold Michałek, BCC zwrócił uwagę, iż Polski Ład, z uwagi na polityczny charakter dokumentu, nie może stanowić podstawy do opiniowania kwestii budżetowych.

Sławomir Łukasiewicz, OPZZ zaapelował do strony rządowej o uwzględnienie postulatu strony pracowników dotyczącego wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w

Waldemar Lutkowski, FZZ podziękował uczestnikom spotkania za dyskusję. Zakończył wspólne posiedzenie Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych i Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń i świadczeń socjalnych RDS.

Przewodniczący Zespołu ds. ubezpieczeń społecznych RDS
/-/

Waldemar Lutkowski

Przewodniczący Zespołu ds. budżetu, wynagrodzeń
i świadczeń socjalnych RDS
/-/

Jacek Męcina

Sporządziła:
Aleksandra Kowalczyk
Biuro Rady Dialogu Społecznego